

Απ' τη μια μπατσο-ασύρματος, απ' την άλλη ψυχή βαθιά: Με ποιον είσαι;

του Barikat

Μετά το πρώτο σοκ, ας προσπαθήσουμε να βάλουμε τα πράγματα σε μια σειρά. Με σημείο εκκίνησης, όχι την εισβολή, αλλά λίγες ώρες νωρίτερα όταν η κυβέρνηση* “τακτοποιούσε” στη Βουλή το θέμα των ψηφιακών αδειών. Η μόνη λοιπόν ανοιχτή «πληγή» στον κόσμο της τιβί που απέμενε ήταν η ενοχλητική (γι' αυτούς) κατάληψη (κατ' αυτούς) του Ραδιομεγάρου της ΕΡΤ. Βάλανε λοιπόν τους χακί μπράβους τους, μέσα στα άγρια χαράματα να την κλείσουν. Με το μυαλό του μπράβου δεν περιμέναμε κάτι καλύτερο: ούτε λουκέτο δεν είχαμε, στην αλυσίδα έβαλαν χειροπέδες.

Χειροπέδες και σε όποιον δεν αρέσει... να πάει στη Βόρεια Κορέα.

Τα συμβόλαια όμως, έχουν δύο αντισυμβαλλόμενα μέρη. Έτσι, μόλις ξημέρωσε ο Θεός (sic) τη μέρα, το έτερο μέρος, τα κανάλια, υλοποίησε το δικό του μερίδιο. Όπως φάνηκε, το συμβόλαιο όριζε ως υποχρέωσή τους τα εξής: «δεν είδα, δεν άκουσα, δεν μεταδίδω». Μία γύρα με το τηλεκοντρόλ αρκεί: η ζωή στην τιβί συνεχίζεται σαν να μην συνέβη τίποτα. Η κυριαρχία της εικόνας “ασφυκτική”. Κι αφού δεν το έδειξε η τιβί, η εισβολή αλά Πολυτεχνείο και τανκς του '73, δεν έγινε ποτέ. Οι μπατσο-ασύρματοι δεν έπαιξαν ποτέ καθώς τα ΜΑΤ μπόυκαραν στο στούντιο για να κλείσουν τα μικρόφωνα και να δώσουν “εντολή σιωπής” στη φωνή των αγωνιζόμενων εργαζόμενων της ΕΡΤ. Στη φωνή μας.

“Μα η αστυνομία απλά τη δουλειά της έκανε”, θα μας πούνε. Το ίδιο απαντάει και η ίδια άλλωστε, όταν τη ρωτάνε γιατί χτυπάει τόσο λυσσαλέα κάθε κοινωνική διεκδίκηση: “εγώ τη δουλειά μου κάνω”. Παραλίγο να βρίσκαμε σημείο συμφωνίας, διότι υπό μία έννοια πράγματι, τη δουλειά της έκανε: υπηρέτες, σκυλιά των συμφερόντων. Μα έρχεται το αμείλικτο ερώτημα: από πότε έγινε η ντροπή δουλειά ρε παιδιά; Καλύτερα άνεργοι εφόρου ζωής... Στοίχημα τώρα είναι να μην συνηθίσουμε στον ήχο του μπατσο-ασύρματος. Οφείλουμε να επιβάλουμε στον εαυτό μας, αυτός ο ήχος, που τον ακούμε από την ΕΡΤ και τη Χαλκιδική μέχρι τους εργατικούς αγώνες στην ACS, να μας κάνει πάντα να ανατριχιάζουμε, όπως σήμερα, όπως χθες.

Σαμαράς - Βενιζέλος - Δένδιας - Άδωνις πανηγυρίζουν για την “εφαρμογή της νομιμότητας”. Μας λένε ότι έπρεπε να λήξει η “κατάληψη”, έπρεπε να πατάξουν την “ανομία”. Οσονούπω (και πολύ άργησαν) θα ζητήσουν, με ύφος αυστηρό, με το δάχτυλο υψωμένο, φορώντας τις γραβάτες τους, να καταδικάσουμε τη βία “από όπου κι αν προέρχεται”. Ο ήχος των ασυρμάτων της αστυνομίας, τα πανηγύρια τους, η απαίτηση της καταδίκης, οι γραβάτες τους: είναι δύσκολο, το λιγότερο, να κρατήσεις το μυαλό σου καθαρό, τη σκέψη σου ψύχραιμη, την οργή σου σε επιτρεπτά (με όρους αποτελεσματικότητας) όρια.

Τρέχουμε γρήγορα, λοιπόν, στην αγκαλιά ενός μεγάλου που φωτίζει ακόμη σήμερα, με πείσμα, το σκοτάδι που θέλουν να μας επιβάλουν. Ανατρέχουμε σε έναν στίχο που μελοποίησε η ψυχή, η... ψυχή βαθιά του τρίτου προγράμματος (ναι, αυτού που έκλεισαν ο πρώην γκόμενος της Βίσηση και ο πρώην βοηθός της Ρούλας): «με φωτιά και με μαχαίρι, πάντα ο κόσμος προχωρεί».

Επαναλαμβάνουμε: «με φωτιά και με μαχαίρι, πάντα ο κόσμος προχωρεί». Ο στίχος που

ακούστηκε από τα ίδια μικρόφωνα, αυτά που σήμερα το πρωί “έπαιζαν” τους ασύρματους της αστυνομίας.

Κρατάμε και τους δύο ήχους, σαν εκπροσώπους των δύο κόσμων που συγκρούονται σήμερα. Τους κρατάμε και τους δύο, γιατί η σύγκρουση έχει πάντα το δικό της τρόπο να φωτίζει τον δρόμο της αξιοπρέπειας...

Υ.Γ. Δέκα μέρες πριν από την επέτειο του Πολυτεχνείου, 7 Νοέμβρη σήμερα, καταδικάζουμε τις αναλογίες από όπου και αν προέρχονται.

* Η κυβέρνηση. Η ελληνική κυβέρνηση, όχι οι «ξένοι κατακτητές», ούτε τα «νεφελίμ». Αυτή που «σύμφωνα με τους υπολογισμούς των τεχνικών κλιμακίων της τρόικας» έχει χαρίσει σε καναλάρχες και εφοπλιστές 2,5 δις. Η κυβέρνηση του 44% αύξηση κερδών για τις 500 πιο κερδοφόρες επιχειρήσεις. Για την ακρίβεια, η κυβέρνηση με τη συνηγορία της ΔΗΜΑΡ, η οποία μάλιστα έσπασε και το «σκληρό» της εμπάργκο στο κατασκευάσμα που ακούει στο όνομα «ΔουΤού».

φωτογραφία: Μάριος Λώλος